

Η Παναγία μας, οδηγός εξόδου από την κρίση και λύτρωση από τα δείνα (Ηλίας Λιαμής, δρ. Θεολογίας, Καθηγητής Μουσικής, Πρόεδρος της Συνοδικής Υποεπιτροπής Καλλιτεχνικών Εκδηλώσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος)

/ [Πεμπτούσία](#)

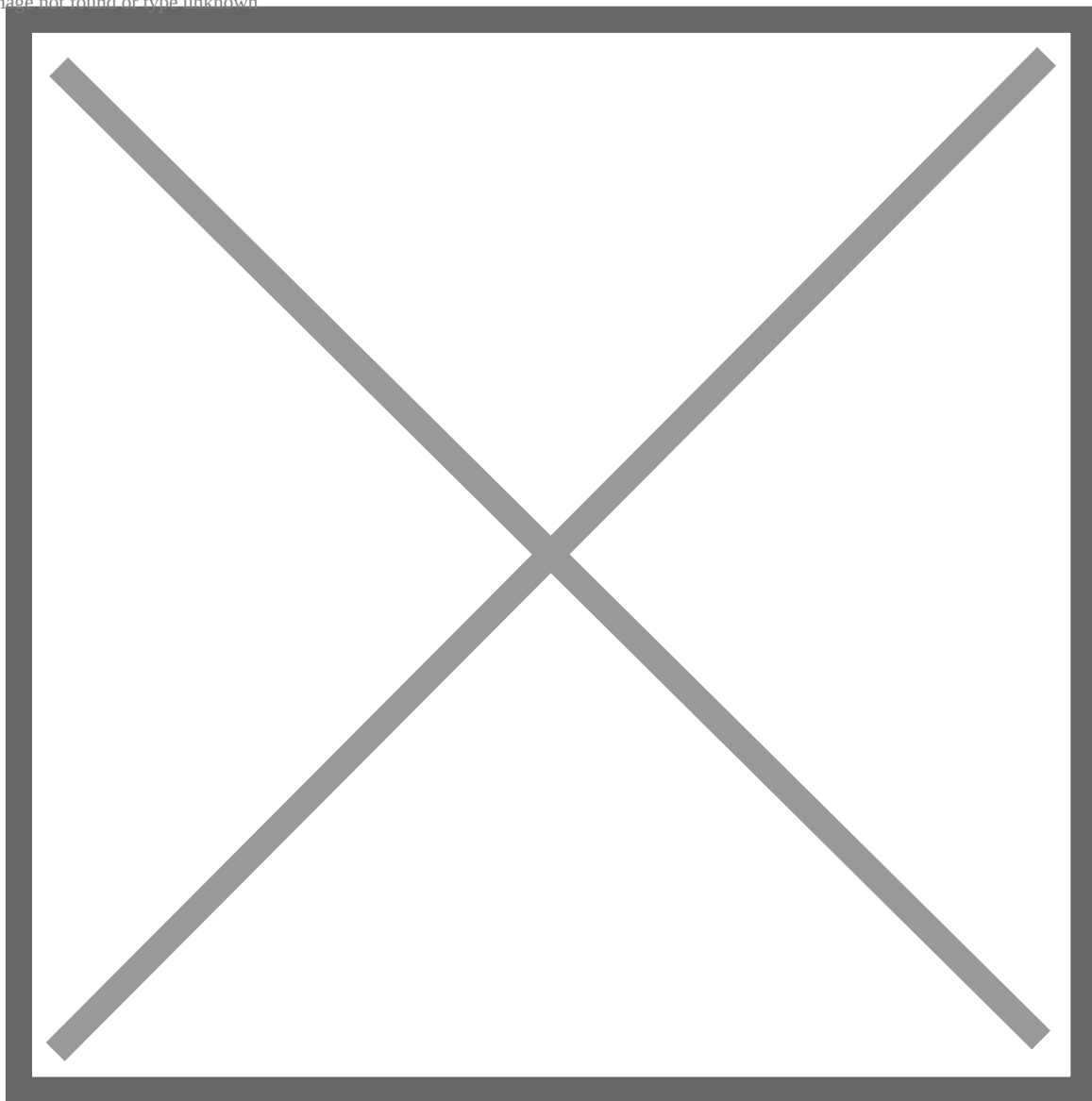

ΣΥΝΟΨΙΣ

Σταδιακά, η προσευχή λειτουργεί ως διαρκές μέσον εξαγνισμού και αγιότητας της Παναγίας Θεοτόκου. Υπήρξε η ίδια καρπός προσευχής, παρουσιάζεται ως ζώσα προσευχή ευγνωμοσύνης στα Εισόδια, ανεβαίνει μέσω της προσευχής στο υψηλότερο σκαλοπάτι της ταπείνωσης και της υπακοής στον Ευαγγελισμό της, φτάνει σε παροξυσμό ευγνωμοσύνης και δοξολογίας κατά την επίσκεψή της στην Ελισάβετ, βλέπει την προσευχή της να καρποφορεί, αντικρίζοντας πρώτη την

ενανθρώπιση του Θεού κατά τη Γέννηση, είναι η πρώτη που καταθέτει την προσευχή της στον Θεάνθρωπο Χριστό στον γάμο της Κανά, υπερβαίνει μέσω της προσευχής τον αβάσταχτο μητρικό πόνο κάτω από τον Σταυρό και τέλος καθίσταται η τέλεια προσευχόμενη ύπαρξη, γενόμενη ουσιαστικά ζώσα προσευχή, απαλλαγμένη από όλα τα στίγματα της φθοράς και του θανάτου κατά την Κοίμηση και την Μετάστασή της.

Κατά την ενανθρώπιση, καθίσταται γέφυρα καταβάσεως του Θεού στον κόσμο. Κατά την Κοίμησή της καθίσταται γέφυρα ανάβασης του ανθρωπίνου γένους προς την αφθαρσία. Δεν πρόκειται όμως για ένα γεγονός, το οποίον ολοκληρώθηκε άπαξ και διαπαντός. Η Παναγία «εν τη κοιμήσει, τον κόσμον ου κατέλειπε» (Κοντάκιον Κοιμήσεως). Η μητρική της αγκάλη και στοργή προς τον κόσμο αναδεικνύονται από τα αναρίθμητα θαύματά της, αλλά και την οικειότητα που αισθάνονται να έχουν οι πιστοί με το πρόσωπο της. Η πατερική σοφία όμως προχωρά πολύ πιο πέρα. Ακολουθώντας την βασική θεολογική θέση, πως η Παναγία μας αποτελεί ό,τι εκλεκτότερο και αγιότερο έχει να επιδείξει το ανθρώπινο γένος, μας καλεί να ενισχύουμε διαρκώς μέσω της προσευχής τους μυστικούς πνευματικούς δεσμούς μαζί της.

Η ΟΙΚΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός, μας καλεί, όχι μόνον να αγκαλιάσουμε το σεπτό σκήνωμα της Παναγίας μας, αλλά «και συνεισέλθωμεν ένδον του μνήματος και συννεκρωθώμεν, ... συζώντες δε ζωήν απαθή και ακήρατον» (Ομιλία εις την Κοίμησιν). Ο άγιος Ανδρέας Κρήτης μάλιστα φτάνει στο σημείο να χαρακτηρίσει το σώμα της Παναγίας, όχι μόνον «ζωαρχικόν (αρχή της ζωής αληθινής ζωής μας δηλαδή), αλλά και «ημέτερον» (Εις την Κοίμησιν), δηλαδή σώμα δικό μας. Καθίσταται λοιπόν η Παναγία, κυριολεκτικά μητέρα μας, αν και την ιδιότητα αυτή, της την έχουν αποδώσει γενιές και γενιές πονεμένων και απελπισμένων παιδιών της. Και είναι η μητρική της αγάπη, που την κάνει να θέλει να μοιραστεί με όλους τους ανθρώπους, όλων των εποχών, τις δωρεές που αξιώθηκε. Κυρίως όμως επιθυμεί να οδηγήσει τον κάθε άνθρωπο στο ύψος της γνήσιας προσευχής, με βασικά χαρακτηριστικά την αγιότητα του βίου, την απόλυτη υπακοή στο θέλημα

του Θεού και την απόλυτη εμπιστοσύνη στην πρόνοιά Του. Η διαρκής ταύτιση μαζί της θα μας μεταμορφώσει σταδιακά σε ανθρώπους προσευχής, οι οποίοι θα επωμιστούν σταυρικά τα πάθη όλου του κόσμου και θα την εξακολουθήσουν στο διπλό έργο της: Στην διαρκή φροντίδα του κόσμου και στην διαρκή ανάβασή της προς τον Θεό.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η Παναγία μας, οδηγός εξόδου από την κρίση και λύτρωση από τα δεινά

Όσο συνειδητοποιούμε τα αίτια της πολυποίκιλης κρίσης, τόσο αντιλαμβανόμαστε πως το βασικό πρόβλημα προέρχεται από την έλλειψη προσευχής. Μόνον ο διαρκής πνευματικός αγώνας και η διαρκής επιθυμία ένωσης με τον Θεό της αγάπης, που κατ' εξοχήν εκφράζεται και πραγματοποιείται μέσω της προσευχής, είναι σε θέση να στάξει βάλαμο στις ψυχές των ανθρώπων και να τους ξαναδώσει όραμα για μια καλύτερη κοινωνία. Προς αυτό τον σκοπό, η Παναγία στέκει διαρκής αρωγός και πρότυπο. Η οικειότητα με το πανάγιο πρόσωπό της δεν αποτελεί αντικείμενο έρευνας ή ανάλυσης, αλλά θερμής προσευχής. Αυτή, ως αποδέκτης, αλλά και πρότυπο προσευχής, περιμένει να μας οδηγήσει σε «ύψη δυσανάβατα ανθρωπίνοις λογισμοίς» (Ακάθιστος Ύμνος) και υπερπήδηση των αβύσσων των κριμάτων μας (Τροπάριο Κασσιανής).

Στο πρόσωπο τής Παναγίας, η ελπίδα παραμένει ζωντανή και ο δρόμος της περιμένει να τον περπατήσουμε. Η δική μας πνευματική ποιότητα, το δικό μας αγωνιστικό φρόνημα, η δική μας σταθερότητα στις αιώνιες αξίες της πίστης, που διαπότισαν και όλη την αξιακή κλίμακα του γένους μας, κυρίως όμως η προσήλωσή μας στην ύψιστη πνευματική σημασία της προσευχής, θα αποδείξουν τη δύναμη της ενάρετης και δίκαιης ζωής πιο ισχυρή από τη δύναμη της σωματικής μας φθοράς, αλλά και από την αβεβαιότητα και τις δοκιμασίες των καιρών μας.

Και όταν ο πόνος και οι δυσκολίες, φτάνουν στιγμές, που μοιάζουν ανυπέρβλητες, κι όταν η ραθυμία μας κυκλώσει, κι όταν οι βιοτικές μέριμνες δεν αφήνουν την ψυχή να πάρει ούτε ανάσα, ας μην ξεχνάμε:

Στον δρόμο αυτό δεν βαδίζουμε, ούτε μόνοι, ούτε αβοήθητοι. Αυτήν επικαλούμαστε και προς αυτήν με παρρησία αποτεινόμαστε:

«Σώσον ημάς τους ομολογούντας σε Θεοτόκον από πάσης περιστάσεως και λύτρωσαι κινδύνων τας ψυχάς ημών» (Εσπερινός της Κοιμήσεως). _

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)